

Arrest

nr. 116 783 van 14 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 augustus 2013 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot herinschrijving in het bevolkingsregister.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat C. DEMAÎTRE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 maart 2003 werd de verzoekende partij door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar.

Op 9 april 2004 werd de verzoekende partij uit het bevolkingsregister geschrapt.

Op 13 oktober 2011 werd de verzoekende partij in gevolge haar veroordeling van 2003 van haar vrijheid beroofd en in de gevangenis opgesloten.

Op 21 november 2011 werd de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van zes maanden met uitstel.

Op 4 augustus 2012 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd op 26 november 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 92 068.

Op 28 mei 2013 verzocht de verzoekende partij de verwerende partij om opnieuw ingeschreven te worden in het bevolkingsregister.

Op 9 augustus 2013 nam de verwerende partij de beslissing 2013 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot herinschrijving in het bevolkingsregister. Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Meneer werd op 09.04.2004 ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister. Op 28.05.2013 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene is op het moment van de aanvraag niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk zoals bedoeld in artikel 19 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene zijn vorige verblijfsvergunning (K EEG kaart) is vervallen sinds 14.01.2007. Artikel 39 § 7 van het KB van 08.10.1981 stelt dat: 'De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.'

Overeenkomstig artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15.12.1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren.

Betrokkene verblijft dus onregelmatig in het Rijk. Betrokkene diende op 14.03.2013 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd echter onontvankelijk verklaard op 21.05.2012.

Betrokkene kan een nieuwe aanvraag van een verklaring van inschrijving indienen overeenkomstig de bijlage 19 (KB 08.10.1981) op basis van zijn huidige activiteiten in België (werknemer, zelfstandige, student) of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Mits voorlegging van de nodige stavingsdocumenten en op voorwaarde dat er geen redenen van openbare orde overeenkomstig artikel 43 van de wet van 15/12/1980 zich er tegen verzetten, kan de verblijfssituatie van betrokkene opnieuw in orde worden gebracht.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zo stelt de verzoekende partij dat uit de nieuwe stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat hij het grondgebied van het Rijk nooit heeft verlaten. De verzoekende partij betwist dat hij twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk is verdwenen. Zij verduidelijkt dat zij in Antwerpen werd geboren en dat haar familie vier generaties geleden naar België is gekomen en nooit naar Nederland is teruggekeerd. Zij stelt al die tijd in Antwerpen te hebben gewoond en ook gedomicilieerd te zijn. Verder stelt zij vanaf 2004 feitelijk bij haar broer te hebben verbleven gelet op haar strafrechtelijke vervolging. Hierdoor heeft zij haar formaliteiten met haar verblijf niet geregulariseerd, waardoor haar verblijfsvergunning in 2007 werd ingetrokken. Zij stipt aan dat dit alles geen afbreuk doet aan het feit dat zij al die tijd bij haar broer verbleef. Zij legt thans een stuk neer dat een volledig overzicht geeft van haar loopbaancarrière in België en de uitbetaalde gelden. De verzoekende partij is van oordeel dat dit stuk wel degelijk aantoonde dat zij al die tijd in België heeft verbleven en gewerkt. Verder brengt zij een stuk aan dat wijst op een inschrijving bij het ziekenfonds en waaruit volgens haar ook het verblijf op het adres van haar broer blijkt. Ook brengt ze een fiscale fiche bij ter ondersteuning van haar stelling. De verzoekende partij stelt dat omtrent deze elementen nooit werd gemotiveerd.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zich bij de beoordeling van de aanvraag herinschrijving in het bevolkingsregister in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de

aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Hierbij dient te worden aangestipt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 42^{quinquies}, § 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 7. Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk.”

Tevens verwijst de bestreden beslissing naar artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1991 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 7.- De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 9 april 2004 ambtshalve werd geschrapt. Dit gegeven wordt niet betwist door de verzoekende partij. Aldus was er een wettelijk vermoeden dat de verzoekende partij het land had verlaten. Bijgevolg dient de Raad na te gaan of er zich stukken in het administratief dossier bevinden waaruit het tegendeel zou blijken, m.a.w. of er zich stukken in het administratief dossier bevinden waaruit zou blijken dat verzoeker geen twee achtereenvolgende jaren het Rijk zou hebben verlaten.

Vooreerst blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij bij zijn vraag tot herinschrijving van 25 juli 2013 geen enkel stuk heeft aangebracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat het wettelijk vermoeden niet van toepassing is.

In casu blijkt dat de verzoekende partij op 29 april 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Bij de overtuigingsstukken die aan deze aanvraag werden gevoegd, is het “globaal loopbaanuittreksel” terug te vinden, waarnaar de verzoekende partij thans in zijn verzoekschrift ook verwijst. Waar de verzoekende partij stelt dat dit document aantoont dat zij in België heeft gewerkt en ook gelden uitbetaald kreeg, stelt de Raad vast dat er aan de verzoekende partij vanaf 2004 geen loon meer werd uitgekeerd en dat zij ook vanaf 2004 als inactief staat geregistreerd, zodat de stelling van de verzoekende partij dat dit document haar verblijf in België kan staven, niet gevolgd kan worden.

Verder zijn er in het administratief dossier geen stukken terug te vinden die ook maar een indicatie zouden kunnen inhouden dat de verzoekende partij na haar ambtshalve schrapping het Rijk niet zou hebben verlaten voor een periode van twee achtereenvolgende jaren.

De stukken die de verzoekende partij thans voor het eerst bij haar verzoekschrift neerlegt, vermogen de Raad niet tot een andere conclusie te komen aangezien dit stukken zijn die de verwerende partij niet in haar bezit had op het ogenblik van de beoordeling, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij na haar veroordeling steeds bij haar broer heeft ingewoond, dient de Raad vast te stellen dat zulks een gratuite bewering is die niet gestaafd wordt door concrete stukken uit het administratief dossier.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU